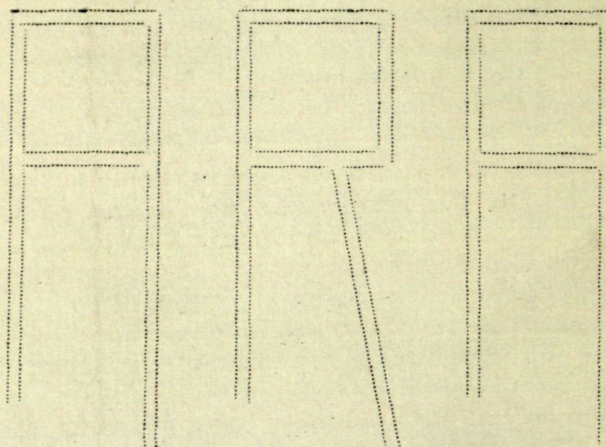
PER CATALUNYA

LLIURE I SOCIALISTA

butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

Nº 27 — març del 1971

Els darrers mesos de l'any 1970 la lluita democràtica popular ha tingut un increment considerable. El moviment obrer, amb les Comissions Obreres al front, els estudiants la pagesia, els intel·lectuals, els artistes, els professionals, etc. han incidit en la lluita pel restabliment de la democràcia, amb els seus plantejaments específics.

Els nuclis de confluència que són Taula Rodona, Comissió de Solidaritat, Comissió Catalana d'Amnistia, i algunes organitzacions catòliques, han estat vehicles d'iniciativa i d'esforços lloables en aquest sentit.

En el camp polític, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ha formulat una proposta d'alternativa democràtica intel·ligible i d'àmplies possibilitats integradores. Tant pel seu programa, com pel suport que ha trobat, la C.C.F.P. de C. constitueix un centre estimulant i operatiu alhora.

Front Nacional de Catalunya està integrat en aquest moviment antifranquista i democràtic, i s'esforça en tot moment per a participar en la lluita als diferents sectors i nivells que es planteja. De forma especial valorem les coincidències cada vegada més grans entre les forces democràtiques de Catalunya i, fidels a la idea que la unitat passa per l'acció, saludem totes les activitats que tendeixen a la mobilització popular en pro de la lluita per l'alliberament nacional, social i democràtic.

Aquesta valoració que implica tots aquells que s'han sacrificat en un combat llarg i dur, i el reconeixement i el respecte pels qui han sabut mantenir-se sempre en una actitud digna i conseqüent, no pot justificar, però de cap manera una posició triomfalista per la nostra banda a l'hora d'analitzar els resultats.

Si bé és cert que la presa de consciència política és cada vegada més àmplia, i ho són també la base i la incidència de les organitzacions polítiques i sindicals d'oposició, distem encara tots plegats de posseir la capacitat de mobilització que ens constituïria en la força capaç de decidir en un sentit democràtic la jugada política.

Perquè cal tenir en compte que la majoria del país resta encara insuficientment sensibilitzada als plantejaments polítics de l'oposició nacionalista i democràtica, i en la mesura que no aconseguíssim de canviar aquesta circumstància, subsistirien considerables possibilitats de maniobra per part del Règim que fóra erroni menysprear.

El perill que aquesta massa poc polititzada ofereixi parcialment possibilitats d'absorció a benefici del franquisme o dels grups reaccionaris que intenten de perpetuar-lo sota fórmules matitzades, hi és.

L'esforç dels tecnòcrates de l'Opus Dei per a camuflar la veritable naturalesa del franquisme presentant-lo com un sistema capaç d'evolucionar cap a fórmules democràtiques és, ara per ara, la major amenaça contra la democràcia al nostre país i atot l'Estat espanyol.

En contrast amb els procediments tradicionals dels anteriors jerarques del Règim que no es molestaren gaire en dissimular el seu caràcter classista, dictatorial i repressiu, els ministres de l'Opus parel d'eficàcia en la gestió (llenguatge que avui troba una certa audiència) d'assolir determinats nivells de "renda nacional", d'una millor redistribució, i d'obertura política després. Tot referint-se als problemes obrer i estudiant (especialment quan fan declaracions als diaris estrangers) com a fenòmens universals que tenen el seu reflex a l'Estat espanyol, exerceixen sobre els obrers i els estudiants el tipus de repressió propi d'una dictadura feixista.

La mateixa tècnica és aplicada als problemes nacionals català i basc. S'accepta l'coxistència d'una pluralitat de personalitats culturals (no diuen nacionals) dins de l'Estat espanyol, però es continua practicant la mateixa discriminació de sempre contra la cultura catalana mantenint el més estricte i rigorós unitarisme polític i administratiu.

Les proves de l'evolució del règim són la recent Llei Sindical i la solució que s'apunta en la qüestió de les associacions. En definitiva es tracta ni més ni menys, de simular un joc d'obertura política entre els partidaris del Règim, que serà possible mentre es pugui mantenir el silenci del poble conreant-li, per mitjà de la fal.laciosa "obertura", l'acomodació a la línia de la dimissió i del menor esforç.

De fet perdura el Règim de la victòria contra Catalunya, contra els treballadors i contra la llibertat, del qual l'Opus Dei no és altra cosa que una secreció igualment reaccionària actuant amb l'únic propòsit de continuar-lo en benefici propi.

La característica distintiva de la dictadura franquista és la seva violència estructural conseqüència d'haver de mantenir una constant opressió contra les nacions que formen avui l'Estat espanyol, i contra la classe obrera.

Aquesta violència surt a la superfície quan es produeix un moviment de defensa del cos social contra l'opressió. Si hi ha vagues es dispara contra els obrers (Granada) es detenen els seus líders i s'intenta de desarticular les seves organitzacions; si un diari o una revista s'equivoca sobre els límits de la crítica, se suspèn la seva publicació; si un grup de persones intenta de relacionar-se entorn d'una idea política se'ls empresona per associació il.legal, etc.

El més significatiu d'aquests moviments de defensa, tant per l'impacte que ha produït en l'opinió pública com per haver col.locat el Règim en una situació límit en què tota la càrrega de violència estructural que arrossega s'ha hagut de posar de manifest, ha estat el de ETA.

Per primera vegada durant molts anys es produïa una sensibilització massiva del poble entorn d'un fet de naturalesa política i el ressò internacional del judici de Burgos adquiria un volum sense precedents. De jutjar els membres de ETA es passava a jutjar el franquisme.

ETA havia esdevingut actor polític de primer pla i el Règim, enfrontat amb la més seriosa possibilitat d'un problema d'ordre públic que mai no se li havia plantejat, va haver de capitular.

ETA ha demostrat haver comprès la veritable naturalesa de la lluita contra el Règim i la tremenda dificultat que entranya. En posar el Règim en una situació límit l'ha obligat a manifestar la violència estructural que li és consubstancial. Heus ací, doncs, el gran exemple i el gran ensenyament.

Per a nosaltres, nacionalistes catalans, queda clara l'extraordinària importància que té el fet que hagi estat a conseqüència de la lluita per l'alliberament d'una nacionalitat oprimida que s'hagi produït la primera gran crisi del franquisme. El potencial

de lluita existent entorn dels fets nacional i social, és la demostració evident que són les nacionalitats oprimides i la classe treballadora els qui ho tenen tot a perdre del franquisme o de qualsevol fórmula continuista que perpetuï el poder de l'imperialisme espanyol i de les classes oligàrquiques.

El sentiment general de simpatia del poble de Catalunya envers ETA i el poble euskera, amb manifestacions tan importants com la Declaració dels intel.lectuals a Montserrat, paleson la comprensió d'aquest fet.

L'alliberament nacional, social, i polític del nostre poble exigeix que els nacionalistes i socialistes catalans assumin íntegrament les responsabilitats i els sacrificis que ens pertoquen en la lluita per la llibertat.

EL MANIFEST DE MONTSERRAT

Reproduïm una vegada més, el manifest que 300 intel.lectuals catalans han lliurat a l'opinió pública mundial i que tot el món ha recollit. Cal aquesta insistència perquè, possiblement on se n'ha fet menys difusió ha estat entre el nostre poble. Cal fer-ne còpies i expandir-lo, cal fer entendre el seu significat. Aquells qui no éreu a Montserrat en aquelles jornades; aquells qui encara no heu signat els fulls d'adhesió que circulen per tot el país català, col.laboreu fent conèixer aquest document. Feu-ne còpies i envieu-les per correu. Heus ací el text íntegre:

"Nosaltres, intel.lectuals catalans constituïts a Montserrat en assemblea permanent, ens creiem en el deure de prendre posició davant la gravíssima situació política i social provocada pel consell de guerra sumaríssim contra setze militants d'ETA, acusats de lluitar pel socialisme i pels drets nacionals del poble basc. En aquestes circumstàncies constatem:

1) Que a l'Estat espanyol continua essent aplicada, contra tota opinió o acció de signe democràtic, una legislació repressiva iniciada, fa més de trenta anys, durant la guerra civil.
2) Que l'actual sistema politicojurídic al servei d'una estructura social classista i anacrònica converteix en delicte fets polítics i socials que en tot estat democràtic són considerats legítims i àdhuc constitueixen drets elementals de tot ciutadà.
3) Que la tortura i els mals tractes físics i morals, que han estat reiteradament denunciats, són encara una pràctica policíaca sistemàtica.
4) Que els drets dels pobles i nacions que avui formen l'Estat espanyol són ignorats i reprimits a benefici d'una suposada i falsa unitat nacional, principi bàsic de les lleis fonamentals de l'Estat espanyol.

Atesos aquests fets, considerem inadmissible l'aplicació de les gravíssimes penes demanades al consell de guerra sumaríssim de Burgos. Denunciem que els mitjans de comunicació de l'Estat, especialment Radio Nacional de España, Televisión Española, i l'Agència Cifra, tergiversen o escamotegen sistemàticament la informació. I com que no existeixen mitjans normals de lliure expressió, ens veiem obligats a manifestar-nos a través d'aquest document. En primer lloc repudiem el procés de Burgos en els termes expressats pels advocats defensors, al mateix temps que ens solidaritzem amb els moviments de repulsa que s'han produït i es produeixen tant a l'interior com a l'exterior. En segon lloc, reclamem que siguin preses immediatament les mesures següents:

1) Que quedi promulgada una amnistia general de tots els presos per motius polítics i socials, dels sancionats i dels exiliats.
2) Que quedi sense efecte qualsevol condemna que pugui ésser dictada pel tribunal de Burgos.
3) Que sigui derogat el decret-llei de bandidatge i terrorisme i abolides les jurisdiccions especials.
4) Que sigui abolida la pena de mort per qualsevol delicte.
5) Que sigui establert un estat autènticament popular que garanteixi l'exercici de les llibertats democràtiques i dels drets dels pobles i nacions que formen l'Estat espanyol, inclós el dret d'autodeterminació.

Finalment, manifestem la nostra completa adhesió fraternal al poble basc i a les seves reivindicacions, que són les nostres.-Montserrat 13 desembre de 1970."

RESSÓ DE L' ASSEMBLEA DE MONTSERRAT

Les declaracions de l' Abat Cassià Just a un enviat de " Le Monde " fetes el 23-12-70

Reproduïm els paràgrafs més interessants de l'entrevista que l'enviat del diari francès "Le Monde" tingué amb l'Abat de Montserrat en relació a l'Assemblea:

"APROVO EL MANIFEST.-
Aprovo totalment el document que aquests intellectuals han redactat, ens diu també Dom Cassià Just. I penso que el seu abast, a llarg terme, serà molt gran. L'aprovo perquè no poso en dubte les tortures infligides als presos polítics. Me n'han proporcionat proves concretes. Estem satisfets que l'Osservatore Romano hagi publicat aquest text. Un dels nostres monjos ha anat d'aleshores ençà a Roma. Pensava que el Vaticà desaprovaria la nostra actitud. Però no ha estat així.
He participat decididament a les negociacions entre els intellectuals refugiats aquí i el govern, continua dient dom Cassià Just. Les autoritats volien que donés la llista dels assistents. No sóc un policia. Finalment, la Guàrdia Civil va aconseguir l'autorització de forçar les portes del monestir si era necessari. El ministre de governació em va demanar per telèfon perquè estava al costat de l'oposició. Vaig contestar que no estava del costat de l'oposició, sinó pels drets de la persona humana..."

L'any passat durant l'estat d'excepció dom Cassià Just havia participat a la redacció d'un text destinat als bisbes espanyols. Aquest text, preparat a Barcelona i no a l'Abadia, havia recollit les signatures de diversos vicaris i de provincials franciscans, caputxins i jesuïtes. "En aquella època, diu amb un somriure dom Cassià Just, l'havíem anomenat "el manifest dels coronels" ..."
El manifest, que parlava dels "detinguts i perseguits", demanava respectuosament als bisbes una presa de posició "clara" en nom de l'Església i de l'Evangeli. Havia estat adreçat personalment a cadascun dels membres de la conferència episcopal. Tres bisbes n'havien acusat recepció. Es mostrarà més receptiva la jerarquia aquesta vegada ?
"No excloc, diu dom Cassià Just, les amenaces o els atentats contra el nostre monestir. No gaudim d'immunitat. Un dels nostres monjos, que acaba de tornar de Vic, ens ha explicat que uns joves havien organitzat en aquesta ciutat una manifestació contra el procés de Burgos. La policia els ha detingut i brutalitzat..."
És ben cert que avui Espanya no presenta un aspecte gens reconfortant. El tricorni de xarol de la Guàrdia Civil recupera sobtadament una significació oblidada.

Les declaracions de Joan Miró puntualitzant sobre la seva presència a l'Assemblea de Montserrat. Traduïm del diari " Madrid " del dissabte 19 de desembre de 1970:

"JOAN MIRÓ : ASSISTÍ VOLUNTARIAMENT A LA REUNIÓ DE MONTSERRAT.- Barcelona.- (del nostre corresponsal).- "Solidaridad Nacional" ahir publicà unes declaracions, anunciades a la primera pàgina com exclusives, segons les quals el pintor Joan Miró puntualitzava la seva presència en la recent reunió de Montserrat. En realitat va ésser el diari de la cadena del "Movimiento", "Baleares" qui efectuà el reportatge amb Miró i l'agència Pyresa s'encarregà de distribuir-lo pel país. Les paraules d'aquest català universal foren, entre altres, les següents: "Vaig anar-hi enganyat, a Montserrat. Vaig creure que es tractava simplement d'un acte cultural. Em dol profundament que hagi estat utilitzat i explotat el meu nom en relació a aquest assumpte".
Si més no, això fou el que publicà "Baleares" i els altres periòdics de la cadena.
No obstant, i per emprar la mateixa justificació de l'autor de la dita entrevista, en un elemental deure de servei a la veritat que pertoca a tota persona honrada i que obliga a tot periodista, és de justícia ressaltar la nota que l'illustre pintor ha fet arribar al "Diario de Mallorca" i que aquest matí publica el diari:

"Davant les declaracions que m'atribueix el diari "Baleares" en la seva edició del dia 18 de desembre, i que alguns diaris de la Península han reproduït, desitjo fer constar: Efectivament, vaig estar al Monestir de Montserrat a última hora de la tarda del dissabte dia 12. Assistí voluntàriament a la reunió que allà celebrava un grup d'intellectuals catalans, i el significat de la meva presència ha d'interpretar-se com un desig d'expressar i confirmar els sentiments que he mantingut tota la meva vida, i que, per tant, no pot considerar-se de cap manera com una repulsa als que estaven allà reunits". També, fonts fidedignes de la mateixa Abadia de Montserrat m'han confirmat que Joan Miró en el transcurs de contactes amb els monjos manifestà que coneixia perfectament els motius de la reunió i mostrava la seva conformitat a ella. Aquesta tesi, que concorda amb la nota del "Diario de Mallorca" és, com pot veure's, molt diferent a la sostinguda per l'agència Pyresa.
En quant als restants dels gairebé 300 intellectuals i artistes que acudiren al monestir, alguns d'ells han estat citats aquests dies a la "Jefatura de Policia". Concretament, segons notícies dignes de crèdit, als cantants Raimon, Pi de la Serra, Joan Manuel Serrat, i Guillermina Motta - que figuraven entre els reclosos - de moment, els ha estat retirat llur carnet professional.-

L'Assemblea Permanent de Metges reunits al Collegi de Barcelona del 28 al 30 de desembre de 1970. Transcrivim un comunicat que en el moment de la seva dissolucio fou lliurat a l'opinió pública per un grup dels collegiats reunits en la dita assemblea:

"L'Assemblea Permanent de metges collegiats reunits durant dos dies en la seu de llur Collegi de Barcelona, considera oportú en el moment de la seva dissolució fer pública la seva opinió sobre els recents esdeveniments ocorreguts en el nostre país, i dintre el marc de l'Estat espanyol, i acorda:

1) Felicitar-se com a ciutadans, de l'èxit aconseguit per les gestions que des de tots els sectors, estaments, i àmbits territorials han aconseguit la commutació de les penes de mort imposades pel consell de guerra de Burgos als patriotes bascos.
2) Deixar constància que amb tot el que ha estat aconseguit no s'han obtingut plenament les aspiracions democràtiques dels reunits en aquesta Assemblea.
3) Que aquestes aspiracions poden quedar perfectament explicitades pel contingut del document sorgit de l'Assemblea de Montserrat del 13 de desembre.
4) Que en virtut d'aquesta coincidència aquesta Assemblea de Metges del Collegi de Barcelona, s'adhereix al mencionat document de l'Assemblea d'intellectuals, professionals, artistes, i universitaris, celebrada a l'Abadia de Montserrat, i el fa seu.

Barcelona, 30 de desembre 1970"

Les actituds personals de mossèn Xirinacs i de Jordi Carbonell.
La vaga de la fam de mossèn Xirinacs ha estat una acció personal que potencia la lluita per la llibertat. Una acció duta a terme amb reflexió, mesura, i gran rigorositat.

Només un sentit de disciplina molt enèrgic canvià el signe d'aquesta acció que trobà un gran ressò en la gent concentrada a Santa Maria del Camí i en la que, expectant, la seguia dins tot l'àmbit del nostre país.

El gest de Jordi Carbonell és una actitud ferma d'un home convençut dels seus drets que, en un gest magnànim, ha fet extensiu a tot el poble de Catalunya. És l'afirmació radical d'una personalitat nacional, feta en les condicions fins llavors, més inversemblants. Un gest que més que un to provocatiu de cara uns interlocutors, com molts li han volgut atribuir, l'ha tingut revolucionari de cara al poble. Jordi Carbonell es negà a parlar altra llengua que la pròpia a la "Jefatura Superior de Policia", davant del jutge, davant del director de la presó Model, on fou internat, i davant dels funcionaris de la presó. Dins la presó fou posat a

la colla de càstig i reclòs al departament psiquiàtric. El seu expedient passà al "Tribunal de Orden Público". Els jutges a sou del Règim se n'inhibiren per por a l'escàndol que produiria un judici a la llengua de tot un poble. Han preferit la degradació a un judici de faltes o a una sanció governativa. Però el gest revolucionari de Jordi Carbonell és una fita, un pas endavant, un terreny guanyat, i un exemple.

OPINIO DE LA JOVENTUT NACIONALISTA CATALANA EN RELACIÓ A L'ESTAT ESPANYOL

En ocasió del judici de Burgos el BLOC CATALÀ D'ESTUDIANTS publicà un full titulat Per un Euzkadi lliure ! del qual en traiem els següents paràgrafs, reconfortants:

Per qui, i per què, lluita ETA ?
La lluita d'ETA és per Euzkadi, no pas per cap Espanya, per molt democràtica o per molt socialista que pretengui ser. ETA, amb el poble basc, lluita per aconseguir la seva independència i treure's del damunt per sempre el jou de la tirania espanyola. El seu enemic és l'imperialisme castellà, representat actualment pel Règim franquista, però exercit, des de sempre, per tots els governs espanyols, sempre amb el suport dels estaments aristocràtics i capitalistes peninsulars.

Els enemics del poble basc són els mateixos que els del poble català, i també ho són els objectius de la lluita. L'única resposta i l'únic ajut eficaç que podem oferir a Euzkadi és la lluita decidida per la llibertat del nostre poble, que comporta la independència dels Països Catalans i la desaparició de l'estructura política de l'Estat espanyol. Això significa, ara i aquí, la lluita contra l'imperialisme castellà en totes les seves manifestacions.

Aquest imperialisme és el que ens ha privat als catalans de tots els òrgans de poder i de decisió sobre el nostre país. I és el que ens ha imposat la colonització cultural que anem sofrint: imposició de la llengua castellana com a llengua oficial; prohibició de la llengua catalana als centres d'ensenyament com són les escoles, els instituts, les universitats. La llengua catalana ha estat bandejada dels mitjans d'informació com són els diaris, la ràdio, la televisió, el cinema; i de totes les institucions públiques. Tot això fins el punt vergonyós que un bon nombre d'universitaris catalans no sàpiguen escriure en la pròpia llengua. Aquest imperialisme és el que ens ha proporcionat també l'actual dictadura feixista i capitalista, i el que oprimeix durament les nostres classes populars, treballadors immigrats inclosos.

Els objectius de la lluita d'ETA coincideixen plenament amb els nostres. L'assoliment d'aquests objectius depenen de la responsabilitat amb què la lluita (sigui en el pla que sigui) serà duta a terme.

Per nosaltres, nacionalistes catalans, que tenim com a ideologia política el socialisme, l'opció és clara: la lluita política continuada, duta a tots els terrenys possibles contra l'imperialisme castellà, contra els seus aliats catalans. La lluita per la integració dels Països Catalans (principat de Catalunya, País Valencià, Illes Balears, Rosselló) en una entitat política sobirana, és a dir, independent.

Una entitat independent, com ETA exigeix que sigui la del poble basc, la nació germana.

========